Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (kolmas koda)

19. november 2025*

Euroopa Liidu kaubamärk – Tühistamismenetlus – Euroopa Liidu kujutismärk Làv – Määruse (EL) 2017/1001 artikli 18 lõige 1 ja artikli 58 lõike 1 punkt a – Tegeliku kasutamise tõendamine – Tõendite hindamine – Ebamõistlik või ülemäärane tõendamiskoormis – Hea halduse põhimõte – Põhiõiguste harta artikkel 41

Kohtuasjas T-563/24,

Gürok Turizm ve Madencilik AŞ, asukoht Kütahya (Türgi), esindajad: advokaadid J. Erdozain López, J. Vicente Martínez ja M. López Camba,

hageja,

versus

Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet (EUIPO), esindaja: D. Stoyanova-Valchanova,

kostja,

teine pool EUIPO apellatsioonikoja menetluses

Olav GmbH, asukoht Köln (Saksamaa),

ÜLDKOHUS (kolmas koda),

nõupidamiste ajal koosseisus: koja president P. Škvařilová-Pelzl (ettekandja), kohtunikud I. Nõmm ja D. Kukovec,

kohtusekretär: ametnik J. Čuboň,

arvestades menetluse kirjalikku osa,

arvestades 7. juuli 2025. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

kohtuotsuse

1 Hageja Gürok Turizm ve Madencilik AŞ esitab ELTL artiklil 263 põhinevas hagis nõude tühistada Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Ameti (EUIPO) neljanda apellatsioonikoja 22. augusti 2024. aasta otsus (asi R 214/2024–4) (edaspidi „vaidlustatud otsus“).

Vaidluse taust

2 Hagejale kuulub ELi kaubamärk nr 011224821, mis on registreeritud 7. märtsil 2013 taotluse alusel, mille tema õiguseellane Gürallar YAPI Malzemeleri Ve Kimya Sanayii Anonim Sirketi esitas 28. septembril 2012 järgmise kujutava tähise jaoks:

3 Eespool punktis 2 nimetatud kaubamärgiga hõlmatud kaubad ja teenused kuuluvad märkide registreerimisel kasutatava kaupade ja teenuste rahvusvahelise klassifikatsiooni 15. juuni 1957. aasta Nizza kokkuleppe (uuesti läbi vaadatud ja parandatud kujul) klassidesse 8, 11, 19, 21, 35, 37 ja 39 ning vastavad neis klassides järgmisele kirjeldusele:

– klass 8: „Käsitsi käitatavad tööriistad ja vahendid; lõikeriistad, kahvlid, lusikad; külmrelvad; habemenoad; väärismetallist või sellega pinnatud söögiriistad (noad, kahvlid, lusikad); mitteelektrilised muna- või juustulõikurid, mitteelektrilised pitsalõikurid, mitteelektrilised puuvilja- ja aedviljakoorimisvahendid“;

– klass 11: „Valgustus-, kütteseadmed, aurugeneraatorid, toiduainete kuumtöötlusseadmed, jahutusseadmed, kuivatus-, ventilatsiooni-, veevarustus- ja sanitaarseadmed; vannid, bideed, vanni sanitaarseadmed, pissuaarid (sanitaarseadmed), veeklosetid, klosetid, teisaldatavad tualetid, WC-potid, valamud“;

– klass 19: „Ehitusmaterjalid (v.a metallist); jäigad ehitustorud (v.a metallist); pigi, tõrv, bituumen ja asfalt; teisaldatavad ehitised, ehitustarindid, rajatised (v.a metallist); monumendid, ausambad (v.a metallist); betoonist, kipsist, keraamikast, savist, liivast, looduslikust kivist, tehiskivist, puidust, plastist või sünteetilisest materjalist ehitus- ja teedeehitusmaterjalid, ehitised, pennid, piirded; ehituses kasutatavad tehis- või looduslikud pinnakatted (kuumkinnituvad) plaatide või lintidena (v.a metallist), klaasplokid ehituseks, klaasist ehitustellised, klaasplaadid, tahvelklaas, ehituses kasutatavad klaaspaneelid“;

– klass 21: „Maja- ja köögitarbed ning mahutid; kammid ja käsnad; harjad (v.a pintslid); harjamaterjal; puhastustarbed; terasvill; töötlemata või pooltöödeldud klaas (v.a ehitusklaas); klaas, portselan- ja savitooted, mis ei kuulu teistesse klassidesse; klaasist ja portselanist nõud, purgid, küpsisepurgid, klaasid, tassid, alused, munapeekrid, munatopsid, kohvitassid, haudepotid, karahvinid, koogivormid, teekannud, klaasist ja portselanist lauanõud (v.a noad, kahvlid ja lusikad), nimelt kausid, kruusid, taldrikud, soola- ja pipratoosid, kastmekannud, kannud ja vaasid, kujukesed, klaasist ja portselanist skulptuurid ja taiesed“;

– klass 35: „Reklaam; ärijuhtimine; ärihaldus; kontoriteenused; käsitsi käitatavate tööriistade ja vahendite kokkukogumine kolmandate isikute huvides, et võimaldada klientidel nende toodetega hõlpsalt tutvuda ja neid osta, nimelt valgustus- ja kütteseadmed, aurugeneraatorid, toiduainete kuumtöötlusseadmed, jahutusseadmed, kuivatus-, ventilatsiooni-, veevarustus- ja sanitaarseadmed, ehitusmaterjalid, jäigad ehitustorud, teisaldatavad ehitised (v.a metallist), monumendid, ausambad (v.a metallist), maja- ja köögitarbed ning mahutid, klaas-, portselan- ja savitooted (v.a nende transport); kõiki eespool nimetatud teenuseid võidakse osutada jae- ja hulgimüügikauplustes, postimüügikataloogide kaudu või elektrooniliselt, näiteks veebisaitide või telepoe kaudu“;

– klass 37: „Ehitamine, remont, paigaldustööd; ehitusteenused; ehitus; parandus ja restaureerimine“;

– klass 39: „Transport; kaupade pakendamine ja ladustamine; reisikorraldus; transpordivahendusbüroo teenused, mis seisnevad turistide ekskursioonide korraldamises, kaubaveovahendusbüroo ekspediitoriteenused; prahtimisteenused (laevandus), turismibüroode teenused reisibüroode teenustena ja reisjuhiteenustena, transpordi, reiside ja piletite broneerimise teenused, reisikorraldusteenused“.

4 Teine menetluspool apellatsioonikojas Olav GmbH esitas 8. detsembril 2022 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. juuni 2017. aasta määruse (EL) 2017/1001 Euroopa Liidu kaubamärgi kohta (ELT 2017, L 154, lk 1) artikli 58 lõike 1 punkti a alusel eespool punktis 2 esitatud kaubamärgi tühistamise taotluse seoses kõigi kaupade ja teenustega, mille jaoks see kaubamärk oli registreeritud, põhjendusel, et seda kaubamärki ei ole viie järjestikuse aasta jooksul tegelikult kasutatud.

5 Tühistamisosakond rahuldas 28. novembri 2023. aasta otsusega selle taotluse osaliselt ja tühistas vaidlusaluse kaubamärgi kõigi eespool punktis 3 nimetatud kaupade osas, välja arvatud klassi 21 kuuluvad „mahutid (maja- ja köögitarbed); klaastooted, mis ei kuulu teistesse klassidesse; klaasist nõud, purgid, küpsisepurgid, klaasid, tassid, kohvitassid, karahvinid, lauanõud (v.a noad, kahvlid ja lusikad), nimelt kausid, kruusid, taldrikud, kannud“.

6 Olav GmbH esitas 28. jaanuaril 2024 EUIPO-le määruse 2017/1001 artiklite 66–71 alusel tühistamisosakonna otsuse peale kaebuse osas, milles vaidlusalust kaubamärki ei tühistatud eespool punktis 5 nimetatud kaupade osas.

7 Apellatsioonikoda tühistas vaidlustatud otsusega tühistamisosakonna otsuse, kuna ta leidis sisuliselt, et hageja esitatud tõendid ei vasta vaidlusaluse kaubamärgi kasutamise ulatuse tõendamiseks vajalikule tõendamisstandardile, ning kuna hageja ei esitanud täiendavaid selgitusi ega ristviiteid, ei saa neid tõendeid pidada veenvaks, objektiivseks ega piisavaks.

Poolte nõuded

8 Hageja palub Üldkohtult sisuliselt:

– tühistada vaidlustatud otsus osas, milles sellega rahuldati tühistamistaotlus kõigi vaidlusaluse kaubamärgiga hõlmatud klassi 21 kuuluvate kaupade osas;

– mõista kohtukulud välja EUIPO-lt;

– mõista kohtukulud välja Olav GmbH-lt.

9 EUIPO palub Üldkohtul tühistada vaidlustatud otsus.

10 Kohtuistungil täiendas hageja oma nõudeid, paludes teise võimalusena Üldkohtul muuta vaidlustatud otsust.

11 Lisaks teatas hageja kohtuistungil, et loobub oma nõudest mõista kohtukulud välja Olav GmbH-lt, kuna viimane ei ole Üldkohtu menetluse pool, ning see kanti kohtuistungi protokolli.

Õiguslik käsitlus

Teatud nõuete vastuvõetavus

Hageja nõude muuta vaidlustatud otsust vastuvõetavus

12 Kohtuistungil esitas hageja Üldkohtule täiendava nõude, milles ta teise võimalusena palus muuta vaidlustatud otsust. Sisuliselt palub hageja Üldkohtul tuvastada samamoodi nagu tühistamisosakond, et kohtueelses menetluses esitatud tõenditest nähtub, et vaidlusalust kaubamärki on tegelikult kasutatud.

13 Vastavalt Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artiklile 21, mida põhikirja artikli 53 esimese lõigu alusel kohaldatakse Üldkohtu menetluses, ja Üldkohtu kodukorra artiklile 76, tuleb hagiavalduses muu hulgas märkida hagi ese ning hagiavaldus peab sisaldama hageja nõudeid. Nõuded tuleb esitada täpselt ja üheti mõistetavalt, sest vastasel juhul võib Üldkohus otsustada *infra* või *ultra petita* ning on oht rikkuda kostja õigusi (vt selle kohta ja analoogia alusel 21. oktoobri 2015. aasta kohtuotsus Petco Animal Supplies Stores *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Gutiérrez Ariza (PETCO), T-664/13, EU:T:2015:791, punkt 24 ja seal viidatud kohtupraktika). Lisaks olgu märgitud, et menetlusse ei saa võtta uusi nõudeid, mis esimest korda esitatakse kohtuistungil, kuna see võtab kostjalt võimaluse valmistada ette oma vastus ja rikub seega õigust kaitsele (vt selle kohta 17. märtsi 2005. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* AMI Semiconductor Belgium jt, C-294/02, EU:C:2005:172, punkt 75, ning 15. septembri 2021. aasta kohtuotsus ADR Center *vs.* komisjon, T-364/15, ei avaldata, EU:T:2021:593, punkt 65 ja seal viidatud kohtupraktika).

14 Seega saab arvesse võtta üksnes hagiavalduses esitatud nõudeid ning hagi põhjendatust tuleb uurida üksnes hagiavalduses esitatud nõuete alusel. Kodukorra artikli 84 lõige 1 lubab uusi väiteid esitada tingimusel, et need tuginevad õiguslikele ja faktilistele asjaoludele, mis on tulnud ilmsiks menetluse käigus. Kohtupraktikast tuleneb, et see tingimus kehtib *a fortiori* mis tahes muutmise nõuete suhtes ning kui ei esine õiguslikke ega faktilisi asjaolusid, mis oleksid ilmnenud kirjaliku menetluse ajal, saab arvesse võtta üksnes hagiavalduse nõudeid (vt selle kohta 21. oktoobri 2015. aasta kohtuotsus PETCO, T-664/13, EU:T:2015:791, punkt 25 ja seal viidatud kohtupraktika).

15 Käesolevas asjas ei põhine vaidlustatud otsuse muutmise nõue ühelgi uuel asjaolul kodukorra artikli 84 lõike 1 tähenduses, mistõttu isegi kui eeldada, et hageja soovis kohtuistungil oma nõudeid kohandada, ei ole selline muutmine lubatav, kuna puuduvad uued õiguslikud ja faktilised asjaolud, mis oleksid tulnud ilmsiks menetluse käigus.

16 Sellest järeldub, et hageja teise võimalusena esitatud nõue muuta vaidlustatud otsust, mis esitati esimest korda Üldkohtus kohtuistungil, on vastuvõetamatu.

EUIPO nõude, milles ta toetab hageja nõudeid, vastuvõetavus

17 EUIPO toetab oma ainsas nõudes hageja nõudeid tühistada vaidlustatud otsus.

18 Kuigi EUIPO-l puudub apellatsioonikoja otsuse peale hagi esitamise pädevus, ei pea EUIPO põhimõtteliselt kaitsma kõiki vaidlustatud apellatsioonikoja otsuseid või esitama alati nõuet jätta sellise otsuse peale esitatud hagi rahuldamata. Miski ei takista EUIPO-l hageja nõudega ühineda või jätta asi Üldkohtu otsustada, kuid ta peab esitama kõik argumendid, mida ta peab kohaseks Üldkohtule vajaliku teabe andmiseks. Seevastu aga ei saa EUIPO esitada apellatsioonikoja otsuse tühistamise või muutmise nõuet osas, mida hagiavalduses ei ole käsitletud, või väiteid, mida hagiavalduses ei ole esitatud (vt 25. oktoobri 2005. aasta kohtuotsus Peek & Cloppenburg *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet (Cloppenburg), T-379/03, EU:T:2005:373, punkt 22 ja seal viidatud kohtupraktika).

19 Käesoleval juhul tuleb silmas pidada, et hageja heidab sisuliselt ette, et apellatsioonikoda nõudis tühistamismenetluses niivõrd kõrget tõendamiskvaliteeti, et see muutis vaidlusaluse kaubamärgi tegeliku kasutamise tõendamise äärmiselt koormavaks ja ebapraktiliseks. Lisaks väidab hageja, et apellatsioonikoda tegi hindamisvea, kui ta leidis, et tõenditest kõnealuse kaubamärgi kasutamise ulatuse kohta ei piisanud, et kasutamist saaks pidada tegelikuks.

20 EUIPO toetab sisuliselt hageja argumente ja heidab apellatsioonikojale ette käsitletava juhtumi konkreetsetel faktilistel asjaoludel ebamõistliku tõendamiskvaliteedi nõudmist, mistõttu tuleb vaidlustatud otsus tühistada.

21 Sellest järeldub, et EUIPO ainus nõue, mis toetab hageja tühistamisnõudeid, tuleb tunnistada vastuvõetavaks, kuna see nõue ja selle põhjendamiseks esitatud argumendid ei lähe kaugemale hageja esitatud nõuetest ja argumentidest.

Sisulised küsimused

22 Oma hagi toetuseks esitab hageja üheainsa väite, et rikutud on määruse 2017/1001 artikli 58 lõikeid 1 ja 2. Sisuliselt heidab ta ette, et apellatsioonikoda leidis, et vaidlusaluse kaubamärgi kasutamise ulatust ei ole võimalik tõendada, kuna esitatud tõendite tõenduslik väärtus on väike, ning väidab, et apellatsioonikoda ei esitanud täiendavaid selgitusi ega viinud läbi piisavalt põhjalikku ristviitamist kõigi tema argumentide põhjendamiseks esitatud tõendite puhul.

23 EUIPO väidab samuti, et apellatsioonikoda pani hagejale ebamõistliku tõendamiskoormise.

24 EUIPO leiab, et hagiavalduse punktides 41 ja 42 esitatud tõendid ja argumendid, mis hageja esitas esimest korda Üldkohtus, on siiski vastuvõetamatud.

25 Hageja esitas kõnealusel juhul vaidlusaluse kaubamärgi tegeliku kasutamise tõendamiseks järgmised tõendid:

– 2023. aasta aprillis tehtud ekraanitõmmis veebilehelt company.lav.com.tr (lisa 1);

– valik kuupäevastamata fotosid, millel on kujutatud punktis 5 nimetatud toodete müügipakendeid (lisa 2);

– 2023. aasta aprillis tehtud ekraanitõmmis veebilehelt company.lav.com.tr, mis viitab mitmele kajastusele mitmes meediaväljaandes (lisa 3);

– valik arveid, pakkelehti ja muid äridokumente aastatest 2017–2022 (lisad 4–9);

– kaks tootekataloogi aastatest 2014 ja 2023, milles esineb sõnaline tähis „lav“, (lisad 10 ja 11);

– väljavõte Türgi äriregistri 10. aprilli 2014. aasta kandest, mis kajastab käesoleva kohtuasja hageja juriidilise üksuse ja Gürallar YAPI Malzemeleri Ve Kimya Sanayii Anonim Sirketi ühinemist (lisa 12).

26 Hageja toob esiteks esile, et vaidlustatud otsuse punktide 70 ja 71 põhjendused on vastuolulised, kuna ühelt poolt viitas apellatsioonikoda hageja ja tema õiguseellase, kes on vaidlusaluse kaubamärgi omanik, tegevusele klaasitööstuses ja et osa kõnealustest toodetest eksporditakse 140 riiki, sealhulgas Hispaaniasse ja Prantsusmaale, ning et Itaalias on tal turustus- ja müügikontor, ning teiselt poolt järeldas apellatsioonikoda sama otsuse punktis 72, et ainus selge viide asjaomase territooriumi kohta puudutab Türgit. Lisaks märgib hageja, et kõnealused kataloogid, mis on esitatud lisades 10 ja 11, sisaldavad hispaania- ja prantsuskeelseid viiteid, ning väidab, et üksnes inglise ja türgi keele kasutamine kataloogides on põhjendatud sellega, et tegemist on rahvusvaheliseks turustamiseks mõeldud üheainsa versiooniga.

27 Teiseks väidab hageja sisuliselt, et lisades 4–9 esitatud dokumendid kujutavad endast hulka tollidokumente, mis tõendavad sõnalist osa „lav“ sisaldava vaidlusaluse kaubamärgi kasutamist nendes dokumentides, mis on adresseeritud kogu Euroopa Liidus asuvatele äriühingutele. Lisaks väidab ta, et kõigis arvetes esineb ühesugune viide vaidlusaluse kaubamärgiga hõlmatud kaupadele, mida iseloomustab sama tekstiskeem, mis koosneb suurtähtedest „LV“, millele järgneb sidekriips enne konkreetse kaubakoodi nimetamist.

28 Kolmandaks märgib hageja, et vaidlusaluse kaubamärgiga kaupade müügiarvetel on kokku 2919 rida, mis sisaldavad viidet LV, ja need arved puudutavad kogu asjaomast ajavahemikku ja nende kogusumma on üle 6,485 miljoni euro.

29 Neljandaks tegi apellatsioonikoda hageja arvates sisuliselt hindamisvea, kui ta leidis vaidlustatud otsuse punktis 76, et esitatud arved ei tõenda, et vaidlusaluse kaubamärgiga väidetavalt tähistatud kaupu oleks kunagi pakutud mõnes liidus asuvas jaekaupluses ja veelgi vähem, et mõni lõpptarbija oleks neid kaupu ostnud, ning veel, et oli raske kindlaks teha, millal on väidetavalt „Euroopasse“ saadetud kaupu tegelikult müüdud mis tahes müügikohas. Lisaks väidab hageja, et apellatsioonikoda rikkus õigusnormi, kui ta leidis esimest korda kohtueelses etapis, et ta peab tõendama asjaomaste kaupade müüki otse lõpptarbijatele.

30 Viiendaks vaidleb hageja vastu apellatsioonikoja hinnangutele vaidlustatud otsuse punktides 82–84, et kuigi sisuliselt võivad mõnel arvel esitatud kaubakoodid ja kaubakirjeldused viidata kataloogis olevatele kaupadele, mida turustatakse selle kaubamärgi all, mille tegelikku kasutamist tuleb tõendada, on see olukord aga iseenesest hüpoteetiline ja ilmselgelt ei kujuta see endast veenvat ja objektiivset tõendit tegeliku ja piisava kasutamise kohta, mis on vajalik tegeliku kasutamise tõendamiseks.

31 Hageja sõnul ei olnud mõistlik kohustada teda tõendama iga arvetel esitatud 2919 rea, kus on nimetatud vaidlusaluse kaubamärgiga hõlmatud kaubad, seost kataloogides sisalduvate viidete ja fotodega. Hageja väidab veel, et on olemas tootekirjeldused, mis on seotud lisades 4–9 esitatud pakkelehtedel esitatud viidetega. Selline kohustus oleks äärmiselt koormav ja ebapraktiline. Lisaks väidab hageja, et sisuliselt ei olnud apellatsioonikojal mingit põhjust jätta tühistamisosakonna tehtud ristviited kontrollimata või jätta see ise tegemata oma analüüsi käigus.

32 Kuuendaks, mis puudutab vaidlusaluse kaubamärgi kasutamise ulatust, siis märgib hageja, et lisades 4–9 esitatud tõendid sisaldasid suurt hulka arveid, mis olid iseenesest piisavad, et tõendada müüdud kauba märkimisväärset kogust ja seega selle kaubamärgi kasutamise ulatust.

33 Täpsemalt väidab hageja, et toimunud müügi kogusumma nähtub asjaomasel territooriumil asuvatele adressaatidele saadetud arvetest, mida kinnitavad ka tõendamiseks esitatud pakkelehed ja tollidokumendid. Lisaks on hageja sõnul arvetele eurodes märgitud summad seotud kaubaga, mis kannab sõnalist tähist „lav“.

34 EUIPO toob esimesena esile, et vastupidi hageja väidetele ei teinud apellatsioonikoda hindamisviga arvete adressaatide osas ning sisuliselt ei ole apellatsioonikoda väitnud, et kaubamärgi kasutamine peab olema suunatud lõpptarbijatele, et seda saaks pidada väljapoole suunatud kasutuseks.

35 Teisena märgib EUIPO tõendamiskoormise ja tõendamisstandardi kohta, et esiteks möönis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktides 35 ja 36, et suurem osa lisades 4–9 esitatud dokumente on sõnaselged ja sisaldavad kaubakoode ja viiteid vaidlusalusele kaubamärgile; teiseks vaidlustatud otsuse punktides 49 ja 50, et arvetest ja äridokumentidest nähtub, et neid kaupu müüs kaubamärgi omanik, või tema nõusolekul erinevad üksused mitmes liidu liikmesriigis, millest tulenevalt andsid need tõendid piisavalt teavet väidetava kasutamise territoriaalse ulatuse kohta; kolmandaks vaidlustatud otsuse punktis 53, et vaidlusalust kaubamärki oli kasutatud kauba tähistamiseks arvetel, äridokumentides ja kataloogides ning hageja veebisaidilt tehtud ekraanitõmmistel ja et selle kaubamärgi kasutamine oli nende kaupade olemasolevate või potentsiaalsete klientide jaoks avalik, väljaspoole suunatud ja selge, ning neljandaks vaidlustatud otsuse punktis 64, et esitatud kataloogid näitasid vaidlusaluse kaubamärgi kasutamist mitmesuguste sellega tähistatud kaupade jaoks.

36 Kolmandana tõdes EUIPO, et apellatsioonikoda sedastas seevastu vaidlustatud otsuse punktides 83, 84 ja 87, et hageja ei ole tõendanud vaidlusaluse kaubamärgi kasutamise ulatust, kuna ta ei esitanud selgitusi ega tõendeid, mis võimaldaksid tuvastada selge seose erinevatel arvetel märgitud konkreetsete kaupade ja ülejäänud dokumentide, sealhulgas erinevate kaubakoodide vahel. Lisaks märgib EUIPO, et apellatsioonikoda leidis, et ristviited oleksid võinud anda arvetele nõutava tõendusliku väärtuse, mida hageja märkustel ei olnud, ning et tühistamisosakond tegi otsuse pelgalt tõenäosuse või oletuste põhjal.

37 Sellega seoses märgib EUIPO, nagu hagejagi hagiavalduses, et Üldkohus on juba varem otsustanud, et ühelt poolt fotodel ja kataloogides esitatud kaupade kujutistel olevate kaubakoodide ning teiselt poolt arvetel esitatud kaubakoodide hoolikas võrdlemine ei kujuta endast pelka tõenäosuse hindamist või lihtsalt oletamist, vaid tähendab tegeliku kasutamise hindamise mõistlikku ja loogilist protsessi (vt selle kohta 17. juuli 2024. aasta kohtuotsus W. B. Studio *vs.* EUIPO – E.Land Italy (BF BELFE), T-54/23, ei avaldata, EU:T:2024:481, punkt 60 ja 61). Lisaks märgib EUIPO, et apellatsioonikoda tunnustas vaidlustatud otsuse punktides 79, 80, 82 ja 83 tühistamisosakonna tööd ning oli nõus kaupade kirjeldustega

dokumentides, mis sisaldavad viiteid vaidlusalusele kaubamärgile. Neis viidetes on esitatud ka nende kaupade lühikirjeldus, mis võimaldab vastavalt hageja poolt tühistamisosakonnale ja apellatsioonikojale esitatud selgitustele tuvastada seitse näidet kaubakoodidest, mida võib seostada kataloogidega. Nimelt selgitas hageja oma 14. aprilli 2023. aasta märkustes kasutamise tõendamise kohta ja 22. mai 2024. aasta kaebusele vastuseks esitatud märkustes, et lisas 10 esitatud kataloogi lehekülgedel 122–127 esitatud tootekoodide ja arevetele saab ristviidata. Ta esitas ka loetelu toodetest, millele on viidatud ja mis on kujutatud piltidel.

38 Neil asjaoludel toob EUIPO neljandana esile, et hagejal ei olnud mingit põhjust esitada täiendavaid selgitusi iga arvetel ja kaubakataloogides nimetatud kaubaartikli seostamiseks, mistõttu apellatsioonikoda pani talle selle juhtumi konkreetsetel asjaoludel ebamõistliku tõendamiskoormise määruse 2017/1001 ja 19. oktoobri 2022. aasta kohtuotsuse Louis Vuitton Malletier *vs.* EUIPO – Wisniewski (malelauamustri kujutis II) (T-275/21, ei avaldata, EU:T:2022:654) punkti 31 tähenduses.

39 Seetõttu ei esitanud EUIPO hageja teistele argumentidele vastuseks märkusi ja palub vaidlustatud otsus tühistada.

40 Vastavalt määruse 2017/1001 artikli 18 lõike 1 esimesele lõigule ja artikli 58 lõike 1 punktile a kuulutatakse ELi kaubamärgi omaniku õigused tühistatuks EUIPO-le esitatud taotluse või rikkumise suhtes algatatud menetluses esitatud vastuhagi põhjal, kui kaubamärki ei ole liidus viie järjestikuse aasta jooksul kasutatud kaupade või teenuste puhul, mille jaoks see on registreeritud, ja kasutamata jätmisel ei ole mõistlikke põhjendusi.

41 Mis puudutab tegeliku kasutamise hindamise kriteeriume, siis komisjoni 5. märtsi 2018. aasta delegeeritud määruse (EL) 2018/625, millega täiendatakse määrust 2017/1001 ning tunnistatakse kehtetuks delegeeritud määrus (EL) 2017/1430 (ELT 2018, L 104, lk 1), artikli 10 lõiget 3 kohaldatakse *mutatis mutandis* tühistamismenetluste suhtes sama määruse artikli 19 lõike 1 alusel. Delegeeritud määruse artikli 10 lõige 3 näeb ette, et kasutamise kohta esitatud tõenditest peab ilmnema varasema kaubamärgi kasutamise koht, aeg, ulatus ja olemus.

42 Lisaks võivad vastavalt delegeeritud määruse 2018/625 artikli 10 lõikele 4 tegeliku kasutamise tõenditeks olla tõendavad dokumendid ja sellised esemed nagu pakendid, etiketid, hinnakirjad, kataloogid, arved, fotod, ajalehereklaamid ning määruse (EL) 2017/1001 artikli 97 lõike 1 punkti f kohased kirjalikud kinnitused.

43 Kaubamärgi tühistamise menetluses peab kaubamärgi tegelikku kasutamist põhimõtteliselt tõendama selle kaubamärgi omanik (vt 23. jaanuari 2019. aasta kohtuotsus Klement *vs.* EUIPO, C-698/17 P, ei avaldata, EU:C:2019:48, punkt 57 ja seal viidatud kohtupraktika).

44 Kaubamärgi tegelikku kasutamist ei saa tõendada tõenäosuse või oletusega, vaid see peab tuginema usaldusväärsetele ja objektiivsetele tõenditele kaubamärgi tegeliku ja piisava kasutamise kohta asjaomasel turul. Seetõttu tuleb läbi viia igakülgne hindamine, mis võtab arvesse kõiki asjas tähtsust omavaid tegureid ja eeldab et arvessevõetavad tegurid sõltuvad teatud määral üksteisest (vt 8. juuli 2020. aasta kohtuotsus Euroapotheca *vs.* EUIPO – General Nutrition Investment (GNC LIVE WELL), T-686/19, ei avaldata, EU:T:2020:320, punkt 35 ja seal viidatud kohtupraktika).

45 Ei ole nõutud, et iga tõend sisaldaks teavet kõigi tegeliku kasutamise nelja teguri kohta, milleks on kaubamärgi kasutamise koht, aeg, ulatus ja olemus. Tõendite kogumi põhjal võib aidata tõendada tõendatavate asjaolude paikapidavust, olgugi et need tõendid eraldi võetuna ei ole nende asjaolude tõendamiseks piisava tõendusjõuga (vt 5. märtsi 2019. aasta kohtuotsus Meblo Trade *vs.* EUIPO – Meblo Int (MEBLO), T-263/18, ei avaldata, EU:T:2019:134, punkt 84 ja seal viidatud kohtupraktika). Lisaks tuleb uurides, kas varasemat kaubamärki on tegelikult kasutatud, läbi viia igakülgne hindamine, milles võetakse arvesse kõiki olemasolevaid andmeid. Seega ei ole vaja analüüsida iga tõendit eraldi, vaid kõiki koos, et teha kindaks kõige tõenäolisem ja sidusam tähendus (vt 21. novembri 2013. aasta kohtuotsus Recaro *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Certino Mode (RECARO), T-524/12, ei avaldata, EU:T:2013:604, punkt 31 ja seal viidatud kohtupraktika).

46 Kõigepealt olgu märgitud, nagu kohtuistungil kinnitati, et kuna käesolevas menetluses ei ole kahtluse alla seatud ei vaidlusaluse kaubamärgi kasutamise aega, kohta ega olemust, tuleb analüüsida poolte esitatud tõendeid ja argumente niivõrd, kuivõrd need puudutavad tegeliku kasutamise ulatust ja kaubamärgi omanikul lasuvat tõendamiskoormist selle kasutamise tõendamisel.

47 Neil kaalutlustel tuleb esiteks korrata, et poolte vahel ei ole vaidlust ning et vaidlustatud otsuse punktidest 6 ja 40 nähtub, et vaidlusaluse kaubamärgi kasutamise asjakohane ajavahemik oli 8. detsembrist 2017 kuni 7. detsembrini 2022.

48 Teiseks nähtub vaidlustatud otsuse punktidest 49 ja 50, et tõendid, mille esitas hageja, kes on väljaspool liitu, so Türgis asuv üksus, tõendasid, et tema kaupa müüs ta ise või tema nõusolekul teised turustajad erinevatele üksustele mitmes liidu liikmesriigis, kes asuvad muu hulgas Saksamaal, Austrias, Belgias, Bulgaarias, Horvaatias, Taanis, Hispaanias, Iirimaal, Itaalias, Kreekas, Ungaris, Leedus, Maltal, Madalmaades, Poolas, Tšehhi Vabariigis, Rumeenias, Slovakkias ja Rootsis, ning eri arvetel ja äridokumentides nimetatud vääringud olid peamiselt eurodes.

49 Kolmandaks, mis puudutab vaidlusaluse kaubamärgi kasutamise olemust, siis nähtub vaidlustatud otsuse punktidest 51–64, et esitatud tõendid sisaldasid piisavalt näiteid vaidlusaluse kaubamärgi kasutamise kohta, et saaks järeldada, et seda kaubamärki kasutatakse kaupade jaoks nende kaubandusliku päritolu tähisena.

50 Neljandaks leidis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktides 51–53, et vaidlusalust kaubamärki on äritegevuses kasutatud kaubamärgina muu hulgas seetõttu, et seda kaubamärki on liidu territooriumil asjaomaste kaupade olemasolevate või potentsiaalsete klientide jaoks kasutatud avalikult, väljapoole suunatult ja selgelt. Täpsemalt järeldas apellatsioonikoda, et piisavalt on tõendatud, et esineb selge seos ühelt poolt kaubandusliku päritolu tähisena ja reklaamivahendina kasutamise ning teiselt poolt klassi 21 kuuluvate kaebuse esemeks olevate asjaomaste kaupade vahel.

51 Viiendaks leidis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktides 54–62, et hageja esitatud tõendid tõendavad sisuliselt tähise kasutamist registreeritud kujul.

52 Mis puutub aga vaidlusaluse kaubamärgi kasutamise ulatusse, siis leidis apellatsioonikoda vastupidi tühistamisosakonnale siiski, et ta ei saa tõendite kogumi põhjal järeldada, et selle kaubamärgi tegelik kasutamine kaebuse esemeks olevate asjaomaste kaupade jaoks on piisavalt tõendatud, ning lisaks, et sellist kasutamist ei saa tõendada pelgalt tõenäosuse või oletustega.

53 Mis puutub esiteks lisades 10 ja 11 esitatud kataloogidesse, siis leidis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktides 71–73, et need on koostatud inglise ja türgi keeles, need puudutavad aastaid 2014 ja 2023 ning et need näitavad selgelt vaidlusalust kaubamärki sõnamärgi või kujutava tähisena seoses erinevate klaastoodetega, kuid kaubamärgi kasutamise ulatuse kohta ei saa teha ühtegi järeldust, kuna on raske kindlaks teha kataloogide trükkimise või avaldamise kohta, või näha nende levitamise kohti ja laadi. Lisaks järeldas apellatsioonikoda, et need kataloogid ei tõenda, et asjaomaseid kaupu pakuti tegelikult vaidlusaluse kaubamärgi all asjaomasel ajavahemikul ja asjaomasel territooriumil. Sellega seoses heitis apellatsioonikoda hagejale ette ka täiendava teabe esitamata jätmist.

54 Teiseks leidis apellatsioonikoda, et on tõsi, et hageja esitatud tõendid põhinesid tugevalt lisades 4–9 esitatud arvetel ja äridokumentidel, mis näitasid asjaomaste kaupade tegelikku müüki. Ta leidis siiski, et neil dokumentidel puudub nõutav tõendusjõud, kuna sisuliselt oli võimatu kindlaks teha erinevate kaubakoodidega hõlmatud konkreetseid kaupu, nende ärimahtu ning müügi sagedust ja kestust, ning kuna need arved ei tõenda, et vaidlusaluse kaubamärgiga väidetavalt tähistatud kaupu oleks kunagi pakutud mõnes liidus asuvas jaekaupluses ja veelgi vähem, et mõni lõpptarbija oleks neid kaupu ostnud. Lisaks heitis apellatsioonikoda hagejale ette, et hageja ei esitanud kohalikele turustajatele või lõpptarbijatele müümist tõendavaid arveid, hea kvaliteediga fotosid kaupadest liidu territooriumil asuvates jaemüügikauplustes ega ka kataloge või mis tahes muud reklaammaterjali, mis tõendaks liidu tarbijatele suunatud kasutamist.

55 Kolmandaks heitis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 83 hagejale sisuliselt ette, et ta ei esitanud rohkem üksikasju arvete sisu ja seal konkreetselt nimetatud kaupade kohta, eirates tühistamisosakonna tehtud viitamistööd. Seetõttu leidis apellatsioonikoda, et hageja ei suutnud näidata selge, väljendatud ja tõendatud seose olemasolu, mis võimaldaks mõista, millistele kataloogikaupadele koodid viitavad, ning et nendest koodidest ei olnud võimalik järeldada, millistele konkreetsetele kaupadele need koodid viitavad ja milline on nende kasutamise ulatus. Apellatsioonikoja arvates muutis ja nõrgestas selliste selgituste puudumine arvete tõenduslikku väärtust. Samuti leidis ta vaidlustatud otsuse punktis 84, et esitatud tõendid tervikuna ei olnud piisavad, et tegemist oleks kindlate ja objektiivsete tõendite kogumiga tegeliku kasutamise kohta. Lisaks leidis apellatsioonikoda, et kõnealune kogum ei vasta vaidlusaluse kaubamärgi tegeliku kasutamise tõendamiseks nõutavatele nõuetele. Seetõttu leidis apellatsioonikoda, et sisuliselt oli ta sunnitud oma uurimist piirama, sest see ei saa põhineda oletustel või tõenäosusel, kui tõendid puuduvad.

56 Neljandaks heitis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 85 lõpuks hagejale ette, et ta esitatud dokumendid olid äärmiselt kehva kvaliteediga, mis muutis need raskesti loetavaks ja arusaadavaks, ning selle otsuse punktis 86 märkis ta, et arved, mis sisaldasid kaubakoode, ei sisaldanud puudub märget „lv-“, mis viitab vaidlusalusele kaubamärgile. Seetõttu leidis apellatsioonikoda, et arvete kogusumma ei vasta ainult asjaomase kaubamärgiga hõlmatud kaupade müügile.

57 Vastavalt kohtupraktikale ja nagu nähtub eespool punktidest 43–45, kui tõendi tõenduslik väärtus on küll piiratud, kuna eraldi võetuna ei tõenda see kindlalt, kas ja kuidas on asjaomaseid kaupu turustatud, ning kuigi see asjaolu ei ole seetõttu iseenesest otsustav, võib seda siiski tegeliku kasutamise igakülgsel hindamisel arvesse võtta. Nii on see näiteks juhul, kui seda asjaolu kinnitavad muud käesolevas asjas tähtsust omavad tegurid (vt selle kohta 6. märtsi 2014. aasta kohtuotsus Anapurna *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Annapurna (ANNAPURNA), T-71/13, ei avaldata, EU:T:2014:105, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).

58 Käesoleval juhul tuleb esiteks märkida, et apellatsioonikoda sai hõlpsasti uurida kõiki hageja esitatud tõendeid ning määras nende alusel ja põhjendatult kindlaks vaidlusaluse kaubamärgi kasutamise aja ja koha. Täpsemalt märkis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktides 35 ja 36, et enamus lisades 4–9 esitatud dokumente olid sõnaselged ning sisaldasid kaubakoode ja neis oli nimetatud vaidlusalust kaubamärki. Lisaks leidis apellatsioonikoda, et esitatud dokumentides sisalduv põhiteave on selge ja arusaadav, mistõttu oli see käesoleva menetluse jaoks enamasti selge ja piisav.

59 Seetõttu on apellatsioonikoja põhjendused vastuolulised osas, milles heidetakse hagejale vaidlustatud otsuse punktides 84–86 ette, et ta esitas halva kvaliteediga tõendid, mis ei kujuta endast kindlaid ja objektiivseid tõendid vaidlusaluse kaubamärgi kasutamise kohta.

60 Teiseks oli apellatsioonikoja põhjendused vaidlustatud otsuses vastuolulised, kuna ta asus nimetatud otsuse punktides 72 ja 73 seisukohale, et lisades 10 ja 11 esitatud kataloogid ei tõenda, et asjaomaseid kaupu oli tegelikult asjaomasel territooriumil müügiks pakutud, samas kui ta oli eelnevalt sama otsuse punktides 70 ja 71 samade kataloogide põhjal järeldanud, et hageja tegutseb klaasitööstuses ja ekspordib oma tooteid 140 riiki, sealhulgas liidu liikmesriikidesse, tuvastades veel, et Itaalias oli mõnede nende toodete turustus- ja müügikontor.

61 Kolmandaks, vastupidi sellele, mida väidab EUIPO, nähtub vaidlustatud otsuse punktist 76, et apellatsioonikoda kavatses nõuda vaidlusaluse kaubamärgi kasutamise tõendina mis tahes tõendeid kõnealuste kaupade müügi kohta lõpptarbijatele liidu territooriumil. Samas tähendaks see, kui kohtupraktika tähenduses kaubamärgi väljapoole suunatud kasutamiseks peetaks tingimata ainult selle lõpptarbijatele suunatud kasutamist, et määruse 2017/1001 kohast kaitset ei ole kaubamärkidel, mida kasutatakse üksnes äriühingute vahelistes suhetes. Nimelt koosneb asjaomane avalikkus, kellele kaubamärgid võivad olla suunatud, lisaks lõpptarbijatele ka erialaasjatundjatest, tööstustarbijatest ja teistest kutselistest kasutajatest (vt 1. märtsi 2023. aasta kohtuotsus Worldwide Brands *vs.* EUIPO – Wan (CAMEL), T-552/21, ei avaldata, EU:T:2023:98, punkt 88 ja seal viidatud kohtupraktika).

62 Seega rikkus apellatsioonikoda õigusnormi, kui ta sisuliselt kohustas hagejat vaidlusaluse kaubamärgi tegeliku kasutamise tõendamiseks tõendama asjaomaste kaupade müüki lõpptarbijatele. Lisaks järeldub sellest, et tõend kõnealuste kaupade müümisest lõpptarbijatele ei ole käesoleval juhul asjakohane, mistõttu tuleb hagiavalduse punktides 41 ja 42 hageja esitatud tõendid ja argumendid tagasi lükata, ilma et oleks vaja otsustada nende vastuvõetavuse üle.

63 Neljandaks tuleb märkida, et vaidlustatud otsuse punktis 88 järeldas apellatsioonikoda, et toimik ei sisalda piisavaid tõendeid, isegi kui neid koos vaadelda, mis võimaldaksid tuvastada vaidlusaluse kaubamärgi kasutamise ulatust seoses asjaomaste kaupadega.

64 Sellega seoses tuleb esiteks sedastada, et on tõsi, et lisad 10 ja 11 ei võimalda selgelt ja ühemõtteliselt tõendada vaidlusaluse kaubamärgi kasutamist asjaomasel territooriumil ja asjaomasel ajavahemikul. Kohtupraktikast lähtudes tuleb siiski asuda seisukohale, et kuna toote kaubanduslik eluiga kestab üldjuhul teatud perioodi ning kuna järjepidev kasutamine kuulub tegurite hulka, mida tuleb võtta arvesse selle kindlakstegemisel, kas kasutamise objektiivne eesmärk oli luua või säilitada turuosa, ei ole need tõendid, mis ei käsitle asjakohast ajavahemikku, kaugeltki asjassepuutumatud, vaid neid tuleb võtta arvesse ja hinnata koostoimes muude dokumentidega, sest need võivad tõendada kaubamärgi tegelikku kaubanduslikku kasutamist (vt

16. juuni 2015. aasta kohtuotsus Polytetra *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – EI du Pont de Nemours (POLYTETRAFLON), T-660/11, EU:T:2015:387, punkt 54 ja seal viidatud kohtupraktika).

65 Nagu apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 53 õigesti märkis, tõendavad käesoleval juhul lisad 10 ja 11 vaidlusaluse kaubamärgi ilmselget ja väljapoole suunatud kasutamist kaubanduses aastatel 2014–2023 ehk pikaaegset kasutamist, mis kestis kauem kui asjakohane ajavahemik, ja see kujutab endast asjakohast tõendit käesoleva juhtumi asjaoludel kasutamise ulatuse hindamisel. Sellest tuleneb, et apellatsioonikoda tegi hindamisvea, kui ta jättis kasutamise ulatuse hindamisel mõistlikult ja igakülgselt uurimata lisad 10 ja 11 koos kõigi asjakohaste viidete ja tõenditega, mis on esitatud lisades 4–9.

66 Teiseks leidis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktides 49 ja 50, et kõigist arvetest ja äridokumentidest nähtub, et asjaomaseid kaupu on müünud hageja ise või on tema nõusolekul müüdud erinevatele üksustele mitmes liidu liikmesriigis ning, et need tõendid annavad piisavalt teavet väidetava kasutamise territoriaalse ulatuse kohta. Lisaks märkis apellatsioonikoda nimetatud otsuse punktis 53, et vaidlusalune kaubamärk esineb hageja arvetel kaupade kohta tehtud märgetel ja äridokumentides, kataloogides ja veebisaidilt tehtud ekraanitõmmistel, ning et vaidlusaluse kaubamärgi kasutamine on liidu avalikkuse jaoks avalik, väljapoole suunatud ja selge. Lõpuks järeldas apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 64, et kataloogid näitavad vaidlusaluse kaubamärgi kasutamist mitmesuguste selle kaubamärgiga tähistatud kaupade jaoks.

67 EUIPO toimikust nähtub, et hageja esitas 902 lehekülge arveid paljude vaidlusaluse kaubamärgiga kaupade müügi kohta, ja enamik neist rühmitatud viidetest kaupadele on sõnaselgelt vaidlusaluse kaubamärgiga seotud, kuna enne asjaomase kauba koodi on esitatud märge „lv“, mida saab kindlaks teha võrdluses lisades 10 ja 11 esitatud kataloogidega.

68 Tegelikult ei oleks käesoleva juhtumi asjaoludel mõistlik asuda seisukohale, et ettevõtja turustatavaid kaupu ei saa selgelt tuvastada tootja kataloogides esitatud kaubakoodi abil, kuna väidetavalt on võimatu kindlaks määrata nende kataloogide trükkimise kohta ja nende tegelikku levitamist asjaomasel territooriumil asjaomasel ajavahemikul. Nagu nähtub eespool punktis 64 viidatud kohtupraktikast, kinnitab pealegi asjaolu, et kaupu pakutakse müügiks pikema aja jooksul kui see, millega on piiratud asjaomane ajavahemik, just nimelt argumente, mis toetavad vaidlusaluse kaubamärgi kasutamise ulatust.

69 Kolmandaks, nagu nähtub eespool punktis 37 viidatud kohtupraktikast ja väljakujunenud kohtupraktikast, ei ole nende kaubakoodide hoolikas võrdlemine, mis on ühelt poolt esitatud fotodel ja kataloogides ning teiselt poolt arvetel, samaväärne pelga tõenäosuse või oletusega, vaid tähendab ratsionaalset ja loogilist tegeliku kasutamise hindamise läbiviimist (vt selle kohta 27. aprilli 2022. aasta kohtuotsus LG Electronics *vs.* EUIPO – Anferlux-Electrodomésticos (SmartThinQ), T-181/21, ei avaldata, EU:T:2022:247, punkt 91; 6. septembri 2023. aasta kohtuotsus Weider Germany *vs.* EUIPO – Den i Nosht (YIPPIE!), T-45/22, ei avaldata, EU:T:2023:513, punkt 42, ja 17. juuli 2024. aasta kohtuotsus W. B. Studio *vs.* EUIPO – E.Land Italy (BELFE), T-50/23, ei avaldata, EU:T:2024:480, punktid 60 ja 61). Selles osas märkis hageja kohtuistungil õigesti, et apellatsioonikoda ja *a fortiori* tühistamisosakond ei kuritarvitanud võimu, kui tuvastasid omal algatusel või neile esitatud tõendite igakülgsel hindamisel, et fotodel ja kataloogides esitatud kaupade kujutised ühelt poolt ja teiselt poolt samade kaupade arved on omavahel seotud, tuginedes nende vastavatele kaubakoodidele, mis osutusid identseteks (vt selle kohta 17. juuli 2024. aasta kohtuotsus BF BELFE, T-54/23, ei avaldata, EU:T:2024:481, punkt 61).

70 Seega tegi apellatsioonikoda hindamisvea, kui ta leidis vaidlustatud otsuse punktis 87, et tühistamisosakond tugines vaidlusaluse kaubamärgi kasutamise ulatuse hindamisel järeldustele, mis tehti esitatud tõendite põhjal, ilma et ta oleks olnud nende sisust täielikult teadlik, ning tegi seega otsuse tõenäosuse või oletuste põhjal.

71 Täpsemalt nähtub ühelt poolt vaidlustatud otsuse punktidest 81 ja 82 ning teiselt poolt hageja 14. aprilli 2023. aasta märkuste kasutamise tõendamise kohta lehekülgedest 11–13 ning 22. mai 2024. aasta kaebusele vastuseks esitatud märkuste lehekülgedest 12 ja 13, et ta oli tühistamisosakonnale ja apellatsioonikojale näidanud ja selgitanud, et lisas 10 esitatud kataloogi lehekülgedel 122 ja 127 esitatud tootekoodidele ja arvetele saab ristviidata ning ta oli esitanud loetelu viidatud kaupadest, mis on kujutatud piltidel. Veel tuleb ka esile tuua, et apellatsioonikoda ei põhjendanud selgelt ja piisavalt, miks ta kaldus kõrvale tühistamisosakonna hinnangutest ega nõustunud sellega, et on põhjendatud tühistamisosakonna koostatud ristviited, mis võimaldasid tollel iseloomustada vaidlusaluse kaubamärgi kasutamise ulatust selliste tõendite alusel, mida tühistamisosakond oli pidanud konkreetseteks ja olulisteks. Seetõttu on apellatsioonikoja otsus puudulikult põhjendatud.

72 Neljandaks nähtub seega vaidlustatud otsuse punktidest 81–83, et hageja selgitused tühistamisosakonnale ja seejärel apellatsioonikojale suutsid tõendada mitme eespool punktis 5 nimetatud kauba müüki asjaomasel ajavahemikul ning piisavalt suurtes kogustes ja summades järeldamaks, et vaidlusalust kaubamärki on asjaomaste kaupade jaoks järjepidevalt, tegelikult ja olulisel määral kasutatud vastavalt kohtupraktikale, mille kohaselt kaubamärki on määruse 2017/1001 artikli 58 lõike 1 punkti a tähenduses tegelikult kasutatud, kui kaubamärki kasutatakse kooskõlas selle peamise ülesandega – tagada kaubamärgiga kaitstud kaupade või teenuste päritolu – nende kaupade ja teenuste turustusvõimaluse loomise või säilitamise eesmärgil, ning selleks ei loeta näilikku kasutamist, mille ainus eesmärk on kaubamärgist tulenevate õiguste säilitamine (3. juuli 2019. aasta kohtuotsus Viridis Pharmaceutical *vs.* EUIPO, C-668/17 P, EU:C:2019:557, punkt 38; vt analoogia alusel ka 11. märtsi 2003. aasta kohtuotsus Ansul (C-40/01, EU:C:2003:145, punkt 43).

73 Igal juhul nähtub lisadest 4–9 selgelt, nagu väidab ka hageja, et vaidlusaluse kaubamärgiga hõlmatud kaupu müüdi asjaomasel territooriumil aastatel 2017–2022. Nimelt on hageja argumentide alusel võimalik tõdeda, et arved sisaldavad 2919 rida, mis sisaldavad märget LV, ning on seega seotud – nagu nähtub eespool punktist 67 – hageja turustatavate kaupade müügiga, mille kogusumma oli asjaomasel ajavahemikul üle 6,485 miljoni euro.

74 Peale selle, heites hagejale vaidlustatud otsuse punktides 72 ja 83 ette seda, et ta tahtlikult ei esitanud täiendavat teavet või et ta teadlikult otsustas jätta esitamata arvetel sisalduvate koodide täpsemad üksikasjad, soovis apellatsioonikoda nimetatud otsuse punktides 73–85 kohustada hagejat tegema ristviitamist iga 2919 arvereale vastava kataloogides kujutatud toote kohta. Lisaks, nagu kinnitati kohtuistungil, ei nõudnud apellatsioonikoda mingit täiendavat teavet ega selgitust, mistõttu ta ei saa hagejale ette heita, et ta on tahtlikult jätnud esitamata tõendid või faktilised asjaolud, milleks hageja oli tema arvates kohustatud. Seevastu oli apellatsioonikojal aga mõistlik võimalus hinnata vaidlusaluse kaubamärgi tegeliku kasutamise ulatust kõigi talle esitatud tõendite alusel kogumis või tema läbiviidud hindamise järjestikustes etappides esitatud erinevate kaudsete tõendite alusel või ka hageja poolt järjest esitatud menetlusdokumentides näidatud andmete alusel, mida tühistamisosakond oli arvesse võtnud.

75 Seetõttu tuleb neil asjaoludel asuda seisukohale, et ühelt poolt tegi apellatsioonikoda hindamisvea hageja poolt vaidlustatud kaubamärgi kasutamise ulatuse tõendamiseks esitatud tõendite ulatuse kontrollimisel ja teiselt poolt, et apellatsioonikoda soovis tegeliku kasutamise puudumise tõttu algatatud tühistamismenetluses panna hagejale ülemäärase tõendamiskvaliteedi nõude ja ebamõistliku tõendamiskoormise.

76 Sellega seoses tuleb viiendaks märkida, et vaidlusaluse kaubamärgi tegelikku kasutamist peab põhimõtteliselt tõendama kaubamärgi omanik, mitte EUIPO omal algatusel (26. septembri 2013. aasta kohtuotsus Centrotherm Systemtechnik *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet ja centrotherm Clean Solutions, C-610/11 P, EU:C:2013:593, punkt 63). Nagu on märgitud eespool punktis 42, piirdub tegeliku kasutamise tõendamine siiski tõendavate dokumentide esitamisega, nagu hinnakirjad, kataloogid või arved, nagu toimus käsitletaval juhul.

77 Lisaks peab vastavalt eespool punktis 44 viidatud kohtupraktikale tegeliku kasutamise tõendamine tuginema konkreetsetele ja objektiivsetele tõenditele kaubamärgi tegeliku ja piisava kasutamise kohta asjaomasel turul. See veenvate tõendite nõue ei saa siiski kaasa tuua ebamõistlikku või ülemäärast tõendamiskoormist ega seada rangemaid nõudeid tõendite kvaliteedile kui tingimused, mis on esitatud määruse 2017/1001 artikli 18 lõiget 1 ja artikli 58 lõike 1 punkti a käsitlevas kohtupraktikas.

78 Kõigepealt tuleb tagasi lükata EUIPO argumendid, mille ta esitas kostja vastuses ja mis põhinevad sisuliselt järeldusel, mis tehti 5. oktoobri 2022. aasta kohtuotsuses Puma *vs.* EUIPO – CMS (CMS Italy) (T-711/20, ei avaldata, EU:T:2022:604), mis käsitleb määruse 2017/1001 artikli 8 lõikel 5 põhinevat maine kahjustamise menetlust, mis ei ole seotud käesoleva menetlusega ja milles seatud konkreetseid nõudeid ei saa siin samaoodi kohaldada.

79 Käesoleval juhul kasutas apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 83 väga ranget lähenemisviisi, nõudes, et hageja tõendaks, et erinevate arvetel olevate koodide ja asjaomaste kaupade vahel on selge seos, mis peab olema „selgitatud, esitatud ja tõendatud“. Samas ei saa apellatsioonikoda õigusnormi rikkumata kehtestada määruse 2017/1001 artikli 18 lõikel 1 ja artikli 58 lõike 1 punktil a põhinevas tühistamismenetluses tõendite kvaliteedile nõuet, mis ületab tegeliku ja piisava kasutamise tõendamise lubatud künnise, mida kinnitavad piisavad tõendid või tõendite kogum, mis koosneb erinevatest üksteisest sõltuvatest asjakohastest teguritest eespool punktides 44 ja 45 viidatud kohtupraktika tähenduses.

80 Kuuendaks tuleb märkida, nagu tegi EUIPO oma vastuses apellatsioonkaebusele (vt eespool punkt 38), et tühistamismenetluses kaubamärgi omanikul lasuvat tõendamiskoormist puudutavate õiguslike nõuete kohaldamine vaidlusaluse kaubamärgi tegeliku kasutamise tõendamisele ei tohi talle kaasa tuua ebamõistlikku tõendamiskoormist.

81 Ebamõistliku või ülemäärase tõendamiskoormise kehtestamine võib nimelt tähendada, et rikutakse õigust heale haldusele, mis kuulub liidu õiguse üldpõhimõtete hulka ja on sätestatud ka Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklis 41 (vt analoogia alusel 19. oktoobri 2022. aasta kohtuotsus Malelauamustri kujutis II, T-275/21, ei avaldata, EU:T:2022:654, punkt 31; 6. märts 2024, Lidl Stiftung *vs.* EUIPO – MHCS (oranži värvi toon), T-652/22, ei avaldata, EU:T:2024:152, punkt 87, ja 1. juuli 2025. aasta kohtumäärus Santos *vs.* EUIPO (tsitrusviljade pressi kuju), T-668/24, ei avaldata, EU:T:2025:668, punkt 31).

82 Kõike eeltoodut arvestades tuleb esiteks järeldada, et nagu nähtub eespool punktidest 58–60, on apellatsioonikoja põhjendused vaidlustatud otsuses vastuolulised; teiseks, nagu nähtub eespool punktidest 67–75, on apellatsioonikoda teinud mitu hindamisviga ja rikkunud õigusnormi vaidlusaluse kaubamärgi kasutamise ulatust puudutavate tõendite hindamisel, ning kolmandaks esitas ta seetõttu hagejale ülemäärase nõude tõendite kvaliteedi suhtes ja seadis seega ebamõistliku tõendamiskoormise, rikkudes määruse 2017/1001 artikli 18 lõiget 1 ja artikli 58 lõike 1 punkti a, mistõttu tuleb hageja ainsa väitega nõustuda ja vaidlustatud otsus tühistada.

Kohtukulud

83 Vastavalt kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

84 Kuna vaidlustatud otsus tühistatakse, tuleb EUIPO kohtukulud jätta tema enda kanda ja mõista temalt vastavalt hageja nõudele välja hageja kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kolmas koda)

otsustab:

1. **Tühistada Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Ameti (EUIPO) neljanda apellatsioonikoja 22. augusti 2024. aasta otsus (asi R 214/2024-4).**

2. **Mõista Gürok Turizm ve Madencilik AŞi kohtukulud välja EUIPO-lt, kes ühtlasi kannab ise oma kohtukulud.**

Škvařilová-Pelzl Nõmm Kukovec

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 19. novembril 2025 Luxembourgis.

Allkirjad